

Příběhy z jižních Čech

TOULAVA

Jak se Mates toulal ke štěstí

Hynek Klimek

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

Hynek Klimek

Příběhy z jižních Čech

TOULAVA

Jak se Mates toulal ke štěstí

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6449. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2016
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

ISBN 978-80-271-9566-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-9565-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-0343-0 (print)

OBSAH

Jak do mlýna Soukeníku přišel mladý krajánek	5
Jak Anička darovala Matesovi srdíčko	8
Jak se Mates setkal s čarodějnici	12
Jak se čarodějnici povedl úskok	16
Jak se Mates vydal do světa	20
Jak čarodějnice rozesmutnila Aničku	24
Jak čertův plán zhatil myslivec	27
Jak do děje zasáhl povozník	32
Jak Mates hledal bohatství	36
Jak Mates putoval krajem	41
Jak se Mates dostal do kláštera	44
Jak Mates dál marně hledal bohatství	48
Jak Mates dostal poučení	51
Jak Mates prohlédl	54
Jak čert zúčtoval s čarodějnici	58
Jak to všechno nakonec dopadlo	62

Na jihu Čech kolem měst Tábora, Bechyně, Milevska a Sedlčan leží zelená země jako stvořená k toulání. Mnozí ji proto také nazývají Toulavou. Toto je pohádkový příběh o toulání, lásce a hledání štěstí. A také o tom, kde se tu Toulava vlastně vzala.

JAK DO MLÝNA SOUKENÍKU PŘIŠEL MLADÝ KRAJÁNEK

Byl slunný červencový den, začínal čas žní. Po cestě vedoucí poblíž řeky Lužnice souběžně s jejím proudem k mlýnu Soukeníku kráčel svižným krokem urostlý mládenec. Měl rozhalenou režnou košili, světlé kalhoty pod kolena a na zádech velkou tornu, pod kterou se na řemíčkách houpala pečlivě stočená deka. Boty, svázané k sobě tkaničkami, měl zavěšené na holi, kterou si rukou přidržoval šikmo přes rameno.

„Vypadá na krajánka, a jestli to opravdu je krajánek a míří k nám, tak ho snad posílá samo nebe!“ řekl soukenický mlynář, sedící na lavičce před mlýnem se svou dcerou Aničkou.

Po zkušenostech z loňských žní věděl, že ke stárkovi a mládkovi, které měl ve mlýně natrvalo, by bylo dobré mít i pro letošek ještě alespoň jednoho pomocníka. Nejlépe by potřeboval takového, který má s prací při mletí již zkušenosti. Úroda obilí na polích v okolí byla stejně dobrá jako minulý rok. To si již dlouho předem obhlédl, a tak věděl, že zakrátko, možná již následný den, budou mít v mlýnici napilno.

Loni jim s mletím vydatně pomohl jeden z krajánků, kteří chodívali krajem za prací. Byl šikovný, v mlynářském řemesle se vyznal a do mlynářské party dobře zapadl. Po žních, kdy již nikdo žádné obilí k semletí nevozil, by ho mlynář býval rád ještě nějaký čas udržel. Bylo třeba udělat pár oprav na stavení a také přichystat zásobu dříví na zimu. Jenže jak krajánek sám říkal, měl toulavé boty, rád poznával nové končiny, a tak třebaže byl na Soukeníku spokojený, už ho to zase táhlo dál. Nechal si zaplatit za odvedenou práci a rozloučil se. Třeba jim teď za něj přichází náhrada, přál si mlynář a nemýlil se.

„Dobrý den vám oběma,“ pozdravil mladík, když k nim došel, a sotva mu na pozdrav odpověděli, hned pokračoval.

„Vy jste patrně pan otec. Nehledáte teď o žních pomocníka?“ promluvil k mlynáři, avšak jeho pohled hned po prvních slovech sklouzl od mlynářovy tváře k hezké dívce sedící vedle něj. Až se mu rozbušilo srdce, jak se mu líbila. Neušlo jí, kam se zadíval, a usmála se na něj. Její táta si toho rovněž všiml, ale přešel to bez poznámky.

„Inu, zdatný pomocník by se nám ve mlýně hodil. Máš ty s mlynařinou už nějaké zkušenosti?“ chtěl vědět od mládence.

„Baže mám, už od malička. Já jsem se ve mlýně narodil, jsem z mlynářského rodu,“ dostal odpověď.

„A cože ses vydal do světa a nezůstal doma?“ vyzvídal mlynář.

„To bylo tak: loni na podzim mi zemřel táta. Máma odešla na věčnost již dva roky před ním. Mlynářem se po tátovi stal můj starší bratr. Máme se rádi, veškerou práci jsme byli zvyklí dělat společně, a tak jsem na mlýně samozřejmě mohl zůstat s ním. Jenomže je to jen malý mlýn na potoce v podhůří Šumavy. Posměváčkové říkají, že voda do náhonu k jeho mlýnskému kolu teče z krtiny. Ani obilných polí v okolí mnoho není.

Bratr se chce ženit, a tak mě napadlo, že pokud ne hned, jistě za čas bych začal být ve mlýně nadbytečný. Vždyť mlýn taktak uživil naši rodinu. Ani pomocníka jsme nikdy neměli. Starým

mládencem rozhodně zůstat nechci a dvě rodiny by tam nejen neměly na obživu, ale do obytné části by se spolu ani nevešly.

Tak jsem se dohodl s bratrem a šel. Ani podíl na majetku mi vyplatit nemohl, nebylo z čeho. Samozřejmě jsem nenaléhal, když vím, jak to je. Počkám. Snad někdy v budoucnu nastanou bratrovi lepší časy a dluh mi splatí,“ vysvětlil mládenec.

„Jestli je to tak, jak říkáš, jsi zřejmě rozumný a hodný člověk,“ řekl uznale mlynář.

„A co že jsi zamířil zrovna k nám na Soukeník?“ navázal otázkou.

„K tomu napomohla náhoda. Sotva jsem vyšel z domova, narazil jsem na staršího krajánka. Dali jsme se do řeči a on povídal, že loni o žních byl právě u vás a že tady byl nadmíru spokojený. On sám se ale nerad vrací na stejné místo, protože ho láká poznávat svět. Jmenoval se Antonín a mířil do Rakous,“ dostal mlynář odpověď, která ho potěšila.

„Tak to asi opravdu asi zařídili ti tam nahoře, že jsi k nám přišel,“ řekl s vděčným výrazem ve tváři, s pohledem upřeným vzhůru k nebi.

JAK ANIČKA DAROVALA MATESOVI SRDÍČKO

Mladý krajánek, který se jmenoval Matyáš, ale všichni mu již od kolébky říkali Matýsek a později Mates, nemluvil do větru, když panu otci řekl, že se v mlynářské práci vyzná. Nic v mlýnici mu nebylo cizí, všechno, co bylo při mletí třeba, ovládal dokonale. Věděl, kolikrát je zapotřebí zrno semlít, jak se prosívá a mouka dělí od plev, co se s nimi a jak dělá, i všechno další. Byl i pořádně silný a hlavně přívětivý a kamarádský, na chlapce ze zapadlé krajiny sečtělý a také chytrý. Se všemi ve mlýně se zakrátko spřátelil. Nejraději ze všech si ale povídal s mlynářovou dcerou a užíval si každé chvíle, kdy mohli být spolu.

Anička sice měla na starosti hlavně práci v kuchyni a malém hospodářství, které u mlýna bylo, ale někdy vypomohla i v mlýnici. Mates jí naopak rád pomohl s namáhavější prací, zejména pokosit trávu a usušené seno uložit na půdu, aby bylo připravené na zimu pro dvojici koní, pár krav, kozy a králíky, které u mlýna chovali.

Stejně jako se Mates nemohl vynadávat na Aničku, mohla i ona nechat oči na něm. A kdykoliv se jejich pohledy setkaly, jeden na druhého se usmáli. Bylo nesporné, že mezi nimi klíčí něco více než kamarádství.

Občas, ale bylo to jen zřídkakdy, vyšla po práci do setmění ještě chvilka času, kdy si spolu mohli vyjít na procházku do okolí. Bylo to ovšem jen zcela výjimečně. O žních se na Soukeníku mlelo i v noci, a když pan otec zjistil, jak Mates ovládá mlynařinu, takže se na něj může bez obav spolehnout, noční mletí mu svěřoval.

Ke konci srpna zbyla po obilí na většině polí v okolí Soukeníku již jen strniště. Začínala sklizeň řepy a brambor, ale ty se samozřejmě ve mlýně na mouku nemelou, a tak práce s mletím ubývalo. Už se nedělalo každodenně až do pozdní noci a přibývalo

času, kdy si Mates s Aničkou mohli pořádně popovídat. Oba těšilo, že na většinu věcí mají stejný názor. Sbližovali se čím dál víc.

Jednou, v pozdním odpoledni, když už v mlýně bylo po práci a Anička pro všechny připravila večeři, vyzvala Matese, aby se s ní šel ještě projít. Bosí se brouzdali trávou, na kterou se začala snášet rosa, k nedalekému rybníku.

„Za chvíli se začne stmívat a třeba tam uvidíme tančit víly,“ řekla usmívající se Anička.

„Neuvidíme. Utekly by před námi, aby si nemusely přiznat, že ty jsi hezčí než nejkrásnější z nich, a stejné je to i s rusalkami,“ řekl na to Mates.

„Jen nepřeháněj!“ odvětila, ale z jejího hlasu bylo znát, že lichotka ji potěšila.

„Nepřeháním. Spíše než víly či rusalky by se mohl objevit vodník, aby si na tebe políčil. Divím se, že to ještě neudělal, když jsi celé dny v blízkosti řeky a ráda chodíš k tomuhle rybníku,“ pokračoval v nastoleném hovoru její společník.

„Vodník? Ten by mě nemohl stáhnout do vody ani mi nic zlého udělat. Nemá nade mnou moc, protože mám na krku na řetízku posvěcený křížek od maminky. Dala mi ho, když jsem byla ještě docela malá, a od té doby ho stále nosím. Žádné strašidlo na mě nemůže, když ho mám,“ řekla Anička.

„Hm. Takový křížek by určitě potřeboval stárek Vávra. Po setmění se neodváží vytáhnout z mlýna paty. Věří, že tady v lese je hrůzné strašidlo, kterého se bojí. Prý ho jednou i zahlédl,“ nadhodil Mates.

„Já vím. Vypráví se, že v lese je strašidlo, a vím, že na něj Vávra věří. Táta říká, že to je jen pověst, a kdo ví, co je na ní pravdy. Znáš ji vůbec?“ zeptala se Anička.

„Jen to, co říká Vávra, že to strašidlo dokáže být docela malé a pak roste, až je obrovské a strašlivě přítom řve,“ dostala odpověď.

„Nu, celá pověst je tak, že nějaký sedlák, který tady šel lesem, uslyšel dětský pláč. Pro klid svědomí se rozhodl podívat, kde to dítě je a proč nařiká. Dítě tam leželo v mechu docela samo. Pokoušel se dovolat, jestli je někdo nablízku, ale nikdo mu neodpovídal. Svědomí mu nedalo, aby tam dítě nechal ležet, a tak ho vzal do náručí a nesl z lesa ven.

Dítě křičelo čím dál hlasitěji a zdálo se mu stále těžší a těžší. Potom ho už nemohl unést a viděl, že je mnohem větší, než když se ho ujal. Vylekaný ho položil do mechu a dítě se před jeho očima dál a dál zvětšovalo. Dal se na útěk, a když se ohlédl přes rameno, uviděl, že tam, kde dítě odložil, stojí obří postava, vyšší než stromy, a ten obr se chechtal, jako když při bouřce rachotí hrom. Za sedlákem se nehnal. Ten byl ale vyděšený tak, že to odstonal. To strašidlo poté prý viděli i jiní,“ seznámila Matesa s pověstí.

„I Vávra. Možná ale, že viděl jen nějaké stíny, které strašidelně vypadaly, a vylekal se natolik, že v nich viděl strašidlo,“ doplnil Mates.

„Možná. Kdo ví, co skutečně viděl, ale já se žádných strašidel nebojím, protože mě chrání křížek, a tak se jich bát nemusím. A pro tebe, Matesi, také něco mám. Zvažovala jsem, jestli ti to mám dát už teď, nebo zda s tím ještě počkat, ale rozhodla jsem se, že ti to už dám,“ řekla a její hlas přitom zněl náhle poněkud rozechvěle.

Sáhla si rukou pod blůzku, a když ji vytáhla, cosi svírala v dlani. Když ji rozevřela, uviděl Mates ze dřeva vyřezané srdíčko, zdobené ornamenty, se stříbrným řetízkem.

„Vyřezal ho z lipového dřeva můj dědeček pro babičku, aby ji chránilo jako mě můj křížek. Maminka mi srdíčko předala nedlouho před tím, než podlehla nemoci, a řekla mi, abych ho dala tomu, koho budu mít ráda,“ řekla a hlas se jí přitom chvěl ještě víc.

„Aničko! Takový dar...“ nemohl Mates v první chvíli dokončit, co měl na jazyku.

„Já tě mám také rád! Velice, převelice moc! Miluji tě, Aničko, od první chvíle, co jsem tě uviděl, a jestli pan otec svolí, chci si tě vzít za ženu,“ vyhrkl po chvíli a i jemu se přitom chvěl hlas.

Pokročil k Aničce a pevně ji objal. Vzápětí ji rozechvělou prvně políbil.

„Jsem šťastná, Matesi, ale už mě pusť. Nesluší se, abychom se líbali dřív, než budeme svoji,“ řekla a vymanila se z jeho objetí.

Srdíčko na řetízku poté zavěsila Matesovi na krk s tím, aby si jej nikdy nesundával, aby ho mohlo chránit a neztratil je. Nemohli tušit, že u rybníku už nejsou sami a někdo krytý porostem keřů a vysokého rákosí je pozoruje. Vyslechl i to, jak si začali plánovat svou společnou budoucnost, a teprve pak se vzdálil.

JAK SE MATES SETKAL S ČARODĚJNICÍ

Když Mates došel s Aničkou zpátky ke mlýnu a rozloučil se s ní, zamířil do své komůrky. Dlouho tam však nevydržel. Hlavu měl plnou dojmů z jejich předešlého setkání, prvního vzájemného polibku a slibu, který si dali. Na spánek neměl nejmenší pomyslení. Než by se zbytečně převaloval na posteli, rozhodl se, že se půjde projít kolem řeky, aby si vše urovnal v hlavě a náležitě vstřebal.

Krátce poté, co vyšel ze mlýna, zaslechl od náhonu hlasité šplouchnutí, následované zoufalým křikem.

„Jejda! To nééé! Já se topím! Pomóóó! Vytáhněte mě někdoóó!“ volal o pomoc ženský hlas.

Nemeškal a rozběhl se k náhonu. Zešeřilo se, ale přesto zpozoroval postavu, zmítající se na hladině. Nezdržoval se svlékáním košile ani kalhot a tak, jak byl, skočil do vody za ní. Dvě mocná tempa stačila, aby se dostal až k tonoucí a pevně ji uchopil. Ještě neustále vykřikovala cosi, co neposlouchal. Doplul s ní k okraji náhonu a vyvlekl ji z vody na břeh. Teprve tam si mohl prohlédnout, koho že to vytáhl z vody. Ovšem jen do té míry, jakou dovolovalo šero nastávající noci. Byla to jakási stařena.

„Teda ženská! Až příště vlezete do vody, sundejte si předem šaty, abyste se mohla umýt! Vždyť zaváníte jako dveře od chlěva, hůř než tchoř. Málem jsem vás tam znovu upustil, jak mě to praštilo přes nos,“ řekl prostořece zachráněné, která ještě lapala po dechu.

„Nevykládej hlouposti a vylov ještě moji hůlku!“ vyrazila se sebe trhaně, namísto díky za záchranu, když se jí namísto kašle a sípání podařilo konečně vypravit z hrdla srozumitelná slova.

„Hůlku? Jakou hůlku? Takovou s držadlem, o kterou se dá opírat při chůzi?“ zeptal se.

„Ale houby s octem! Žádnou takovou! Úplně rovnou!“
vybuchla nazlobeně divná ženština.

Necítil se uražený, že se mu od zachráněné nedostalo sebemenšího poděkování a namísto toho se shání po jakési hůlce a ještě mu odsekává, když chce vědět, jak postrádaná hůlka vypadá. Pomyslel si ale, že je ještě vylekaná z nebezpečí, které jí hrozilo, pořádně jí to ještě nemyslí a k díkům se třeba dostane, až se uklidní. Zapátral pohledem po hladině náhonu, ale tma už přebírala vládu nad světlem, a tak toho moc neviděl. Jen cosi jako tenkou, nepřilíš dlouhou větévku.

„Už je tma, a tak se nedá nějakou hůlku ve vodě hledat. Vidím jen nějaký klacík u protějšího břehu,“ sdělil zachráněné.

Celá promočená, se zplihlými vlasy a ještě viditelně otřesená prožitou hrůzou do té chvíle seděla v trávě schoulená, jako hromádka neštěstí. Po jeho sdělení však vyskočila, přiběhla k němu a upřela zrak k místu, kam ukázal prstem.

„No to je ona! Moje hůlka!“ vykřikla jásavě. „Vylov mi ji! Nezůstanu ti to dlužná, štědře se ti odměním,“ doplnila podbízivou pobídkou.

„Ten klacík je ta vaše hůlka?“ zeptal se udiveně.

„Jo!“ odvětila úsečně.

Zavrtěl pochybovačně hlavou, ale přece jen znovu vlezl do vody a pro klacík, jak předmětu ve vodě posměšně říkal, doplaval. Teprve když jej vzal do ruky, rozeznal, že to je opravdu tenká hladká hůlka. Její barva se ovšem již stěží dala bezpečně rozeznat, ale byla tmavá, patrně černá.

„K čemu vůbec takovou hůlčičku máte? K odhánění komárů? No, je jich tady u vody plno a třeba je zaháníte po jednom,“ nadhodil posměšně.

„To by ses divil, k čemu mi slouží!“ odsekla a z tónu jejího hlasu byla opět cítit zloba, vyvolaná jeho prostořekostí.

„Inu, jestli je to nějaké tajemství, tak si ho klidně nechte pro sebe. Já ho vědět nepotřebuji. Bez toho se klidně obejdu,“ opáčil rozesmátý.

Bavilo ho, jak ji svými vtípký dokáže snadno vytáčet. Netušil a ani tušit nemohl, koho že to zachránil. Jinak by určitě byl na pozoru a vážil svá slova mnohem opatrněji.

Zachráněná byla totiž zlá čarodějnice Mordolína a k mlýnu Soukeníku se vydala proto, aby uškodila mlynářovi. Spolčila se s čertem, který jí našeptával, co zlého má kde učinit. Slíbil jí, že jestliže ho bude poslouchat a plnit jeho přání, naučí ji kouzlit tak, že se stane nejmocnější z čarodějnic v celém kraji, a bude-li s jejími službami spokojený, třeba i v celé zemi.

Soukenickému mlynářovi se chtěl pomstít za to, že nejenže mlýnskou chasu vedl k pořádnému životu, ale navíc u rozcestí nechal postavit a vysvětit boží muka. Tím otupil ďáblovu moc, protože mnohé z těch, kdo tudy nyní procházeli, přivedl pohled na ně k zbožným myšlenkám. Nejedni se tu zastavili ke krátké modlitbě anebo se alespoň pokřižovali a čerta to nesmírně zlobilo.

+

Protože nad zbožným mlynářem sám neměl sebemenší moc, poslal čarodějnici, aby mu něco zlého provedla. Co to bude, nechal na ní. Vymyslela si, že zkusí čarami, které vyčetla z čarodějnické knihy, poškodit anebo dokonce zastavit mlýnské kolo, aby se ve mlýně nedalo mlít. Počkala si, až se začne smrákat, aby ji při jejím temném počínání nikdo nespapřil. Na břehu náhonu začala odříkávat slova z knihy naučených čarů a kroužit přitom předepsaným způsobem rukama. Jenomže jak se naklonila nad hladinu, aby na kolo lépe viděla, spadla do vody, a co bylo dál, už víte.

JAK SE ČARODĚJNICI POVEDL ÚSKOK

Čarodějnice Mordolína nebyla hloupá, ale naopak vychytralá a protřelá, a tak si v hlavě rychle urovnala, jak by mohla nastalé situace využít. Cestou k mlýnu procházela poblíž místa, kde si Mates s Aničkou vyznávali lásku. Zastavila se a zvědavě a přitom s opovržením vyvolaným závistí naslouchala, co si povídají.

Nakonec si zlobně odplivla a vydala se k mlýnu. Zachráněná nyní necítila vděk, jen zlost, že pokus o očarování mlýnského kola svou neopatrností zpackala a ještě se jí dostalo výsměchu. Když se trochu uklidnila, uvědomila si, že jí náhoda nahrála. Vždyť by mohla vychytralou lstí dočista zhatit, na čem se ti dva domluvili!

To by, panečku, byla náležitá pomsta nejen mlynáři, ale rovněž tomu drzému mladíkovi, kterému sice vděčí za záchranu před utopením, ale za urážlivé posměšky si zaslouží ztrestat, napadlo ji. A jestli se jí podaří dosáhnout, co si právě vymyslela, čert ji určitě pochválí a výrazně stoupne v jeho očích v ceně. To by byl dlouhatánský krok na cestě k cíli stát se nejmocnější z čarodějnic, táhlo jí myslí.

Srovnala si v hlavě, že mlynáři na jeho dcerce určitě velmi záleží, vždyť je to jeho jediné dítě. Kdyby ji dokázala udělat nešťastnou, určitě by neméně trpěl i on. Pokud by se jí tedy podařilo onoho zpropadeného mladíka přesvědčit, aby mlynářskou dcerku opustil, dozajista by byla nešťastná nejen ona, ale i mlynář, až by ji viděl utrápenou. O úskoku, který jí před chvílí napadl, usoudila, že je dokonalý.

„Než se rozloučíme, prozradím ti, kdo jsem. Jsem vědma, mocná čarodějka. Nemusíš se mě ale bát. Pomohl jsi mně, a tak na oplátku pomohu já tobě. Řekni, co bys chtěl za to, že jsi mě vytáhl z vody?“ obrátila se potměšile k Matesovi.

„Co bych tak za to mohl chtít? Kromě poděkování nic! Copak se za pomoc v nouzi něco žádá? To by snad mohl chtít jenom darebák. Slušný člověk přece samozřejmě pomoc potřebnému poskytne zdarma,“ odpověděl.

„Ale odměna za dobrý skutek přesto jistě potěší každého, pokud se mu jí dostane,“ namítla vemlouvavě.

„A co byste mi chtěla dát?“ zaváhal.

„Peníze ne, ty u sebe nenosím. Mohla bych ti je vyčarovat, ale chci ti dát něco mnohem cennějšího,“ splétala dál svou lest.

„Cennějšího? A co tedy?“ zeptal se s probuzenou zvědavostí.

„Podívej, ty se máš rád s mlynářovou Aničkou. A já vám mohu a chci pomoci ke štěstí,“ řekla.

„To se přece nedá vyčarovat. Ale jak vůbec víte, že se máme rádi? Jak to můžete vědět?“ zeptal se celý zaražený.

„Vím to, protože jsem vědma, a vím i to, o čem nikdo jiný nemá ani potuchy. Umím číst myšlenky. A pokud jde o štěstí, máš pravdu, že se nedá nikomu přičarovat, ale mohu ti poradit, kde a jak ho najdeš, a spolu s ním bohatství,“ pokračovala vemlouvavým hlasem.

„Tohle že umíte?“ zapochyboval.

„Jistěže! Stačí, když mi podáš svou levou ruku, která je blíže k srdci než pravá, a já ti z čar v dlani vyčtu vše potřebné,“ pobídla ho.

„Ale vždyť už je úplná tma. Copak byste na mou dlaň mohla v takové temnotě vidět?“ nadhodil.

„Zapomněl jsi, že jsem čarodějnice? I potmě vidím všechno, mnohem lépe než kočka,“ lhala bez ostychu.

Zaváhal, ale po krátkém rozmyšlení jí ruku podal. Nahmátla ji, uchopila za zápěstí a přetočila dlaní vzhůru. Poté mu přejížděla ukazováčkem po dlani a předstírala, že v ní sleduje čáry.

V tu chvíli Mates ucítil, jako by mu srdíčko od Aničky, zavěšené na krku, divoce poskočilo. Hned poté ho kleplo do prohloubeninky pod krkem znovu. Zaujatý počínáním čarodějnice tomu však nevěnoval větší pozornost, jen mimoděk k srdíčku sáhl a urovnal ho na řetízku.

„V tvé dlani je vepsáno, že na tebe čeká skvělá budoucnost, pokud si ji ovšem nezhatíš. Tvá čára života je dlouhá a můžeš ho prožít šťastný a spokojený. Máš na dosah veliké bohatství, které ti pomůže ke štěstí, ale to vše má jednu zásadní podmínku: Musíš bez odkladu hned teď, ještě této noci, vyrazit na cestu!“ vemlouvala mu.

„Ale to přece nejde! Copak bych mohl právě teď opustit Aničku, když jsme si slíbili věrnost? Jak bych odtud mohl jen tak z čista jasna odejít?“ namítl odmítavě.

„Musíš, chceš-li být šťastný a bohatý. Copak si opravdu myslíš, že by mlynář svolil, aby si jeho Aničku vzal za ženu chudý krajánek? S tvou prací ve mlýně je třeba spokojený, ale za to ti přece nedá svou dceru! Opravdu jsi takový bloud, že ti nedošlo, že sotva by sis o Aničku řekl, v tu ránu by tě vyhnal, abys jí dál nepletl hlavu? Jsou bohatí, a co ty bys jim k majetku přidal? Jednu kapsu máš vysypanou a druhou prázdnou. Tohle jste s Aničkou nedomysleli, že?“ pokračovala.

Přítom jí hlavou probleskl další podlý nápad. Sáhla k pasu, kde měla zavěšený váček naplněný omamně vonícími květinami, blínem promíchaným se směsí koření, posilujícím jejich účinek. Váček byla připravená použít v případě, kdyby ji při čarování u mlýna někdo překvapil. Teď se jí náramně hodil. Váček byl sice promočený, ale čarodějná směs v něm neztratila vůni ani účinnost. Temnota jí pomohla po váčku nepozorovaně sáhnout a přiblížit ho k Matesovu nosu.

Sotva Mates nadechl omamnou vůni, zatočila se mu hlava. Byl jako omráčený, jeho do té chvíle jasné vědomí se zastřelo. Dřevěné srdíčko usilovně ťukalo do jeho hrudi, ale omámený to vůbec nevnímal. V tu chvíli měla babizna volnou cestu k prosazení špatnosti, kterou si vymyslela.

JAK SE MATES VYDAL DO SVĚTA

Když čarodějnice Mordolína shledala, že se její zrádná směs býlí s kořením neminula účinkem, neudržela se a radostí si poskočila.

„Dobře mě poslouchej! Shledávám, že to nebylo jen tak, že jsme se spolu setkali a za jakých to bylo okolností. Byl to zásah osudu, ten tomu chtěl! Předurčil, abych ti pomohla. Dospěl jsi na rozcestí ve svém životě. Vedou od něj dvě cesty, dobrá a špatná. A já ti radím, jak vykročit tou správnou!“ zpracovávala dál Matesovu mysl.

Srdíčko od Aničky na Matesově krku se znovu zamlelo, avšak nevšiml si ho. Slova zlé stařeny mu v omámené mysli způsobila zmatek. Blahý pocit radosti, který po schůzce s Aničkou pociťoval, byl ten tam. Vidina budoucnosti po jejím boku se rozplývala.

„Teď musíš ze Soukeníku odejít. Jinak svou zbrklostí způsobíš něco nenávratného. Mlynář vytuší, jaký jste s Aničkou předli plán, a rázem ho zmaří jednou provždy. Ale když se ke své milé vrátíš s bohatstvím, ke kterému ti poradím cestu, přivítá tě s otevřenou náručí,“ namlouvala zmatenému Matesovi.

